

Arrest

nr. 116 306 van 20 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2013 om 15 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.)

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 28 januari 2000 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 september 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9.3 van de vreemdelingenwet wordt verworpen.

1.3. Op 27 januari 2008 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd naar Marokko.

1.4. Op 27 september 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 9 juni 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

1.6. Op 28 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de verzoekende partij uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 28 juli 2011 wordt de voornoemde beslissing van 28 juni 2011 ingetrokken en neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de verzoekende partij uitgesloten wordt van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voornoemde beslissing wordt aan de verzoekende partij betekend op 19 augustus 2011. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.8. Bij arrest nr. 71 158 van 30 november 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring.

1.9. Op 30 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De zaak is hangende.

1.10. Op 19 november 2013 deelt de gemeente Antwerpen aan de verzoekende partij mee dat zij een afspraak heeft op 19 februari 2014 om een aanvraag op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in te dienen.

1.11. Op 16 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: T (...)

voornaam: I (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: .

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

☒ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

In 2013 werd ten laste van betrokkene een PV opgesteld wegens het verkopen van drugs (PV nr TU.60.L2.0013442/13).

In het verleden pleegde betrokkene reeds meerdere ernstige misdrijven, m.n.

Op 08.10.2002 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 26.04.2004 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 20 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met geweld of bedreiging, bendevoorming en onwettige wapendracht.

Op 07.02.2007 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf wegens valsheid in geschriften.

Op 29.08.2007 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens afpersing, diefstal met geweld of bedreiging en aanranding van de eerbaarheid op een meerderjarige.

Artikel 27 :

☒ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☒ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 30.09.2013.

In 2013 werd ten laste van betrokkene een PV opgesteld wegens het verkopen van drugs (PV nr TU.60.L2.0013442/13).

In het verleden pleegde betrokkene reeds meerdere ernstige misdrijven, m.n.

Op 08.10.2002 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Op 26.04.2004 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 20 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met geweld of bedreiging, bendevoorming en onwettige wapendracht.

Op 07.02.2007 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf wegens valsheid in geschriften.

Op 29.08.2007 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens afpersing, diefstal met geweld of bedreiging en aanranding van de eerbaarheid op een meerderjarige.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 27.01.2008 werd betrokkene gerepatrieerd naar Marokko nadat hij werd aangetroffen in illegaal verblijf in België. Na te zijn teruggekeerd in het Rijk, diende hij op 27.09.2010 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze werd geweigerd op 28.07.2011. Betrokkene kreeg namelijk een beslissing tot uitsluiting omwille van de meerdere zware misdrijven die reeds heeft gepleegd en waarvoor hij werd veroordeeld. Deze beslissing is op 19.08.2011 aan betrokkene betekend. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 30.11.2011 verworpen door de RVV.

Op 30.09.2013 werd door de politie van Antwerpen een bevel betekend om uiterlijk op 29.10.2013 het grondgebied te verlaten.

Het AI waar betrokkene sedert 25.10.2011 over beschikte werd na de betekening van de weigeringsbeslissing van 28.07.2011 verkeerdelijk verder verlengd door de Vreemdelingenzaken van Antwerpen. Dit AI werd dan ook op 16.12.2013 door middel van een bijlage 37 ingetrokken door de politie van Antwerpen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggestuingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze

maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel."

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de Raad zich evenwel niet heeft uitgesproken binnen de voormelde 72 uur of indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk."

3.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

3.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, §1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop

van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM; zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

4.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt door de verwerende partij niet betwist.

De verzoekende partij is van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief is.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. Enig middel

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 2, 7, lid 1, 9ter, 62, 74/13, 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 3, 5, §1 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 52 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij voert ook machtsmisbruik aan.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich op foutieve gegevens baseert dat zij wel degelijk van plan is om op eigen initiatief een einde te maken aan haar preciaire verblijfssituatie, dat zij de nodige stappen heeft ondernomen om een verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen en dit op basis van gezinshereniging met haar Belgische vader conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, dat er dan ook een einde zal komen aan haar beweerd onwettig verblijf, zo dit al zou bestaan, dat er geen enkele reden is waarom zij gevolg zou moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten daar er in haar hoofde sprake is van meer voordelige bepalingen, dat de bestreden beslissing zich hoe dan ook steunt op foutieve gegevens, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de relevante feiten en dat zij sommige elementen van het dossier fout heeft beoordeeld.

Vervolgens stelt de verzoekende partij eveneens dat de verwerende partij geen verplichting had de bestreden beslissing te nemen, dat zij immers niet geconfronteerd wordt met een wettelijke verplichting maar met een mogelijkheid, dat bij het nemen van de beslissing rekening moet worden gehouden met de stand van de procedure die de aanwezigheid van de verzoekende partij op het grondgebied verantwoordt, waarbij zij onder andere verwijst naar de procedure op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij stelt eveneens dat het onzorgvuldig is om haar een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, terwijl zij houder is van een tijdelijk verblijfsrecht en gerechtigd is om een bijlage 19ter te ondertekenen op 19 februari 2014, dat zij een afspraak verkregen heeft bij het loket vreemdelingenzaken middels een uitnodiging van 19 november 2013 om haar aanvraag in te dienen op 19 februari 2014, dat zij conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit het recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden, indien zij haar identiteit en afstammingsband kan aantonen. Zij herhaalt dat het onzorgvuldig gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt uit het feit dat zij over wenst te gaan tot terugleiding, niettegenstaande zij reeds een concrete afspraak heeft bij het loket vreemdelingenzaken, dat er geen zorgvuldige voorbereiding is geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en haar belangen niet zorgvuldig werden afgewogen, dat het niet haar fout is dat de gemeente Antwerpen, loket vreemdelingenzaken de rechtzoekenden verschillende maanden laten wachten om een afspraak te geven, dat deze afspraak reeds maanden geleden werd gemaakt en dat de beweerde illegaliteit van de verzoekende partij gedurende deze wachtperiode geenszins in haar nadeel kan werken, nu zij niet mag worden teruggeleid, noch de aanvraag mag worden geweigerd omwille van de verblijfstoestand op het moment van de aanvraag. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat het kennelijk onredelijk is nu zij zal

gescheiden worden van haar familie en de verblijfsaanvraag op onredelijke wijze wordt verhinderd, niettegenstaande zij op een actieve wijze alle nodige stappen heeft ondernomen, dat van een descendent van een EU-burger niet kan worden geëist dat zij eerst een visum zou aanvragen in haar land van herkomst.

Daarnaast geeft de verzoekende partij eveneens een uitgebreide argumentatie bij de overige bepalingen die zij geschonden acht.

4.3.2.2. Beoordeling

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden "Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [¹ zes maanden]¹ te rekenen vanaf de aanvraag.

De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, wat valt onder het hoofdstuk ‘Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden, en vreemdelingen, familieleden van een Belg’ van het vreemdelingenbesluit, volgt op het eerste gezicht dat indien een vreemdeling, familielid van een burger

van de Unie (Belg) dat zelf geen burger is, zich aanmeldt bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft, om een aanvraag in te dienen voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie (Belg), hij, indien hij zijn familieband overeenkomstig artikel 44 van het vreemdelingenbesluit bewijst, een document overeenkomstig model bijlage 19ter ontvangt.

Uit de stukken voorgelegd door de verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift (stuk 4) blijkt dat de verzoekende partij zich aangemeld heeft bij de stad Antwerpen, Loket Vreemdelingenzaken. Uit voornoemd stuk blijkt ook dat de stad Antwerpen, Loket Vreemdelingenzaken aan de verzoekende partij een afspraak geeft op 19 februari 2014 en dat gevraagd wordt deze brief, het nationaal paspoort, 2 pasfoto's, de geboortekaart, de identiteitskaart van de vader en een geregistreerd huurcontract mee te brengen. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij zich heeft aangemeld bij de stad Antwerpen om een aanvraag gezinshereniging in functie van haar Belgische vader in te dienen. Deze verklaringen wordt niet tegengesproken door de verwerende partij.

De Raad wijst er ten overvloede op dat ook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het zich aanmelden bij de stad Antwerpen door verzoekende partij waardoor zij een brief kreeg met een uitnodiging voor een afspraak op 19 februari 2014, als voorwerp een aanvraag gezinshereniging had. Immers blijkt uit mailverkeer van 17 december 2013, waarvan een kopie zich bevindt in het administratief dossier, tussen de stad Antwerpen en Dienst Vreemdelingenzaken dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de raadsman van de verzoekende partij gesteld heeft dat er een aanvraag voor gezinshereniging is met de vader van de verzoekende partij, alsook de stad Antwerpen vraagt of het mogelijk is haar dossier na te kijken en dat de stad Antwerpen antwoordt dat de verzoekende partij op 19 februari 2014 een afspraak heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor het opstarten van deze procedure maar dat er nog niets concreets lopende is.

De verzoekende partij kan dan ook op het eerste gezicht gevolgd worden waar zij stelt dat zij een aanvraag gezinshereniging als familielid van een Belg wenste in te dienen.

Uit de stukken van het administratief dossier (mailverkeer) en het stuk dat de verzoekende partij voorlegt ter gelegenheid van onderhavig beroep (stuk 4) blijkt dat de stad Antwerpen naliet om de aanvraag van de verzoekende partij onmiddellijk te 'registreren', doch enkel aan de verzoekende partij een afspraak gaf om de aanvraag te laten registreren op 19 februari 2014.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij, naar aanleiding van het zich aanmelden bij de stad Antwerpen teneinde een aanvraag voor gezinshereniging in te dienen of te laten 'registreren', in het bezit werd gesteld van enig document overeenkomstig het vreemdelingenbesluit.

Op het eerste gezicht is een dergelijke handelwijze niet conform voornoemd artikel 52 en het artikel 119 van het vreemdelingenbesluit.

Artikel 119 van het vreemdelingenbesluit luidt immers als volgt:

"Telkens wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan hetzij tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van de verblijfs- of vestigingsvergunning of van om het even welk verblijfsdocument, dient het een document overeenkomstig het model van bijlage 15, af te geven.

Dit document levert het bewijs dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf; de geldigheidsduur ervan mag de (vijfenveertig dagen) niet overschrijden."

De stad Antwerpen diende aldus op het eerste gezicht, indien zij in de onmogelijkheid verkeerde om onmiddellijk over te gaan tot inschrijving van de vreemdeling die zich aanmeldt, hetzij tot afgifte van om het even welk verblijfsdocument, een document overeenkomstig het model van bijlage 15 af te geven.

De Raad stelt dan ook vast, dat op het eerste gezicht, de stad Antwerpen ofwel de aanvraag van de verzoekende partij had dienen te 'registreren' ofwel aan de verzoekende partij een bijlage 15 had moeten afgeven. Nergens blijkt uit dat de verzoekende partij, behalve de brief die de verzoekende partij een afspraak geeft op 19 februari 2014, ook maar enig document in ontvangst mocht nemen.

Gelet op het feit dat aanvraag bij de stad Antwerpen niet onmiddellijk 'geregistreerd' werd, kon ook geen vaststelling van het voldoen aan de voorwaarden of een controle van de verblijfplaats gebeuren, zodat

de verzoekende partij kon ingeschreven worden in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld worden van een attest van immatriculatie. Het feit dat voornoemde stappen nog niet genomen zijn waardoor de verzoekende partij niet beschikt over een attest van immatriculatie en een inschrijving in het vreemdelingenregister, kan de verzoekende partij niet ten kwade worden geduid.

Ook het feit dat de verzoekende partij, op het eerste gezicht onterecht, geen bijlage 15 ontvangen heeft, waardoor zijn verblijf 'gedekt' zou zijn, kan de verzoekende partij niet ten kwade worden geduid.

Verder kan het de verzoekende partij ook niet ten kwade worden geduid dat de verwerende partij eventueel geen weet had van de aanvraag tot gezinshereniging door de verzoekende partij bij de stad Antwerpen, daar deze nog niet 'geregistreerd' was.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er ook op uit de stukken van het administratief dossier – met name het mailverkeer van 17 december 2013 zoals reeds naar verwezen bovenstaand - dat minstens een dag na de bestreden beslissing, zijnde op 17 december 2013, en voor de terechtzitting in onderhavige zaak op 19 december 2013, de verwerende partij op de hoogte was van de poging van de verzoekende partij om een aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn Belgische vader in te dienen bij de stad Antwerpen.

Gelet op het feit dat, op het eerste gezicht, aan de verzoekende partij ingevolge haar aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar Belgische vader een voorlopig verblijf diende te worden toegekend, kon de verwerende partij niet overgaan tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat de verzoekende partij op heden niet in wettig verblijf verkeert en dat er 'niets concreets lopende' is, kan de verzoekende partij niet ten kwade worden geduid.

De Raad stelt vast dat *prima facie* onder andere artikel 52 van het vreemdelingenbesluit werd geschonden.

Een onderdeel van het aangevoerde middel is ernstig.

4.3.2.3. De verzoekster heeft *prima facie* een ernstig middel aangevoerd. Aan de voorwaarde van de ernstige middelen is voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de

verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen nadeel aan dat zij, bij repatriëring, onmogelijk haar verblijfsprocedure met haar vader kan verder zetten, dat het onmogelijk zal zijn aanwezig te zijn op de afspraak bij het loket vreemdelingenzaken op 19 februari 2014, dat zij niet mag worden verhinderd, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie alsook de Belgische reglementering inzake verblijf, om in België een verblijfsaanvraag in te dienen, dat zij feitelijk gefnuikt wordt om zich te vestigen bij haar vader en zij gescheiden wordt van haar familie.

De Raad stelt vast dat *prima facie* artikel 52 van het vreemdelingenbesluit werd geschonden. Ieder redelijk denkend mens ziet, gelet op de voorgaande vaststellingen, onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

4.5. Er is *in casu* voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV. Deze vaststelling leidt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

N. VERMANDER